

ЕРИХ КЕСТНЕР ЗЛОПОЛУЧНОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

В навечерието на Великден господин Клайн крачеше с къси скокливи стъпки по Лудвигщрасе. Носеше спортен костюм на светли карета, черна филцова шапка и симпатична раница. Страхливо се озърташе през очилата си. Но никой не му се присмиваше. Господин Клайн идваше за първи път в Мюнхен. Да, господин счетоводителят Клайн бе изобщо за първи път във ваканция!

И така, той крачеше по Лудвигщрасе. И установи, че за да види такива сиви дворци и такива прави като линия улици, спокойно можеше да си остане в Берлин. Впрочем — Театинеркирхе бе наистина очарователна. Също и Хофгартен. Но все пак бе доста непрактично да пътува толкова далеч само заради това...

На моста пред Максимилианеума се спря и се загледа като всички — към калнокафявата шумяща река Изар. После тръгна обратно.

Приятните пътеки през поляните на Английската градина бяха изпълнени с народ. Господин Клайн застана малко объркан пред павилиона Моноптерос, а после седна в Китайската кула, за да напише на своя шеф пощенска картичка.

След това бързо се прибра в хотела на Кауфингерщрасе, защото се почувства много уморен...

Още по-рано, на Разпети петък, бе пътувал в ужасно претъпкан влак за Гармиш. Пейзажът се точеше покрай прозорците мрачен и свъсен. Господин Клайн стискаше чадъра между коленете си, опря глава на дръжката и се размисли.

Крайно неразумно бе да се поддаде ей така на натиска на своя шеф. Та в последна сметка господин Щайнкопф се бе държал почти нахално!

— Господин Клайн — бе казал той, — ще трябва да ме замествате през цялото лято. Та на кого друг мога да разчитам, нали? Така че бързо заминавайте за три месеца в Баварските Алпи. Понеже през лятото ще има много работа...

Боже мой! Кой знае какъв безпорядък владееше сега в кантората! Навярно Еренберг е занемарил всичко.

В Гармиш валеше. А господин Клайн при най-добро желание не видя нищо повече от няколко улици с вили, обградени като със стени от сиво-бели стелещи се мъгли. Господин Клайн разтвори чадъра си и закрачи с къси скокливи стъпки през мразовития курорт...

Ужас! Тук ли трябваше да прекара три месеца? За нищо на света! Поне да си бе взел кожухчето, както го съветваше икономката! Бе страшно студено в тези планини, които не можеше да видиш, освен ако не застанеш пред магазин за пощенски картички.

След няколко обиколки и вече настинал, господин Клайн се върна на гарата, седна в гостилницата и разтвори чадъра си да съхне. Хапна нещо, извади си бележника и изчисли какво бе похарчил досега, а когато дъждът понамаля, замина с теснолинейката за Нидерграйнау.

Отляво и отдясно неумолими стени от мъгла. Господин Клайн крачеше между тях с къси скокливи стъпки и зъзнеше. Отривисто блъскаше чадъра в земята и се опита да запее. Но това не му достави радост. Всъщност изобщо не му идваше наум какво може да е подходящо за неговото положение.

При Айбзее седна на хотелската веранда и се загледа в трепкащата мъгла. Изпълнен с очаквания, които, изглежда, нямаше да се сбъднат. Преброи до три. От келнера узна, че мъглата може да трае безкрайно дълго.

Въпреки келнера мъглата се вдигна. Но и броенето не помогна.

Върхът на отсрещната планинска верига вече се виждаше! Господин Клайн гледаше страхопочтително наляво. Към едно почти черно петно в мъглата, което келнерът сочеше с пръст. Ето там, отзад.

Вечерта господин Клайн беше отново в Мюнхен. Все още валеше. На втория ден от официалния празник той вече бе в Берлин.

Рано във вторник счетоводителят Клайн се разходи из града. И без много-много да се учуди, изведнъж се озова на Командантенщрасе. Пред кантората.

Но се върна обратно; защото все още беше силно настинал.

Ала в сряда най-сетне беше на работното си място. Другите служители много се удивиха. Клатеха глави и се уверяваха един-друг с какво желание биха поели на път! Стига да им бяха предложили такава ваканция! А господин Щайнкопф, шефът, едва след продължителен разговор разбра защо Клайн се е върнал.

— Е — каза господин Щайнкопф и дръпна здраво от пурата си — Е, Клайн, значи най-сериозно искате веднага да се заловите за работа?

— Ако смея да помоля за това, господин Щайнкопф — отвърна счетоводителят Клайн.

— Ами с най-голямо удоволствие, Клайн! Вие, изглежда, сте особен човек! Не желаете ваканция!

Господин Клайн гледаше в земята и сякаш едва сега проумяваше нещо, тихо изрече:

— Ваканцията закъсня с десет години.

— Е, приятен ден! — измърмори шефът и тръгна към личния си кабинет.

— Приятен ден, господин Щайнкопф! — отвърна Клайн.

И се зае да прегледа пощата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.